

Eve Chase

Het huis op de heuvel

Een gelukkig gezin. Een noodlottige zomer.

Vier levens voor altijd veranderd...

BOEKERU

ISBN 978-90-225-7563-5
ISBN 978-94-023-0509-8 (e-boek)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Black Rabbit Hall*
Oorspronkelijke uitgever: Michael Joseph, part of the Penguin Random House group
Vertaling: Lydia Meeder
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Penguin Random House UK
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2015 Eve Chase
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LORNA, RUIM DRIE DECENNIA LATER

Het is weer eens zover. Hoe dichter ze hun bestemming naderen, hoe minder het erop lijkt dat ze hun doel ooit zullen bereiken. Er is telkens nog een bocht in de weg, nog een eind hobbelen over een karrenspoor dat dood blijkt te lopen. En het begint laat te worden, te laat. De warme zomerregen tikt op het autodak.

‘Wat mij betreft geven we het op en gaan we terug naar de B&B.’ Jon buigt zich over het stuur om beter zicht te krijgen op de vloeibaar wordende weg. ‘We nemen een biertje en plannen de bruiloft ergens binnen de ring van de M25. Wat vind jij?’

Op het beslagen raampje tekent Lorna met haar wijsvinger een huis. Dak. Schoorsteen. Rookpluimpje. ‘Vergeet het maar, lieverd.’

‘Ergens met een tropisch microklimaat, dan?’

‘Ha, leuk geprobeerd.’ Ondanks alle teleurstellingen van vandaag – geen enkele trouwlocatie voldeed aan de verwachtingen: te duur, te kitscherig – heeft Lorna het naar haar zin. Het heeft iets opwindends in dit woeste weer rond te toeren met haar aanstaande, alleen zij samen in de cocon van hun puffende rode Fiatje. Wanneer ze later oud en grijs zijn, zullen ze zich deze reis nog steeds herinneren, denkt ze. Jong en verliefd in een auto in de regen.

‘O, fijn.’ Jon kijkt fronsend in de spiegel naar een donkere vorm die achter hen opdoemt. ‘Een bumperklevende monstertractor, dat

is verdomme het enige wat nog ontbrak.' Hij remt af bij een kruispunt, waar een wirwar van scheefgewaaide borden naar richtingen wijzen die weinig verband houden met de bijbehorende wegen. 'En nu?'

'Zijn we soms verdwaald?' vraagt ze plagerig. Het idee heeft wel wat.

'De tomtom is verdwaald. Hij herkent dit gebied niet eens. Jij ook met je Cornwall.'

Lorna glimlacht. Jons oppervlakkige, jongensachtige chagrijnigheid zal verdampen bij het eerste teken van menselijke aanwezigheid of een koud biertje. Hij kropt nooit iets op, zoals zij, ziet niet elk hobbelte als symbool voor een groter probleem.

'Oké.' Hij knikt naar Lorna's schoot. De slordig opgevouwen kaart is bezaaid met koekkruimels. 'Wordt het nog wat met dat navigatietalent van je, schat?'

'Tja...' Ze flappert de kaart open, waardoor de kruimels neerdwarrelen op de lege waterflessen die over de zanderige mat rollen. 'Volgens mijn ruwe cartografische calculatie bevinden we ons momenteel in de Atlantische Oceaan.'

Jon zakt snuivend weer achterover en strekt zijn benen, die te lang zijn voor de kleine auto. 'Geweldig.'

Lorna leunt naar hem toe en streelt zijn dij, waar het denim is versleten door zijn spieren. Ze begrijpt dat hij moe is van de tocht over beregende, onbekende wegen om trouwlocaties te bezoeken, en deze ene, die ze tot het laatst hebben bewaard, is het meest afgelegen, het moeilijkst te vinden. Als zij niet per se naar Cornwall had gewild, zouden ze nu aan de kust van Amalfi zitten. Ze kan hem niet kwalijk nemen dat zijn geduld opdraakt.

Met kerst, maanden geleden, heeft Jon haar ten huwelijk gevraagd, de dennennaalden knerpend onder zijn gebogen knie. Een poos lang was verloofd zijn genoeg voor haar, die verrukkelijke toestand van verwachtingsvol uitstel: ze hoorden bij elkaar, maar ze kozen er ook nog steeds elke ochtend bewust voor om samen te zijn. Ze was bang

dat ongedwongen geluk in gevaar te brengen. En er was geen haast bij. Ze hadden alle tijd van de wereld.

Tot dat opeens niet meer zo was. Toen Lorna's moeder in mei onverwacht was overleden, had het verdriet haar met een dreun terug op aarde gesmeten en leek trouwen opeens onontkoombaar, genadeloos urgent. Door haar moeders dood had ze zich weer gerealiseerd dat je niets moest uitstellen. Geen dingen op de lange baan mocht schuiven, nooit mocht vergeten dat op ieders kalender een zwart omcirkelde datum staat, die met elk omgeslagen vel dichterbij komt. Dat desoriënterende besef heeft haar ook kracht gegeven, haar ertoe aangezet het leven in haar vuisten te klemmen, op een druile-rige zondagochtend op haar rode lievelingshakken door de puinhopen van Bethnal Green Road te trippelen. Vanmorgen heeft ze zich in haar zonnegele zomerjurk uit de sixties gewurmd. Als ze hem nu niet kan dragen, wanneer dan wel?

Jon schakelt en geeuwt. 'Hoe heet het ook alweer, Lorna?'

'Pencraw,' antwoordt ze opgewekt, want ze probeert de stemming erin te houden. Als het aan Jon lag, zouden ze zijn grote, wijdverspreid wonende familie simpelweg bij zijn ouders in Essex in een feesttent proppen en er verder geen heisa van maken. Daarna zouden ze een eindje verderop gaan wonen, in de buurt van de zussen die hem zo adoreren – hun krappe stadsflatje verruilen voor een kleinburgerlijk huis met gazonsproeier – zodat zijn moeder, Lorraine, kon bijspringen met de vele kinderen die al gauw zouden volgen. Gelukkig is het niet aan Jon. 'Pencraw Hall.'

Hij haalt zijn hand door zijn korenblonde haar, bij de puntjes bijna witgebleekt door de zon. 'Nog een allerlaatste poging?'

Ze kijkt hem stralend aan. Wat is ze toch gek op die man.

'Wat zou het ook, we gaan gewoon deze kant op. Kans van een op vier dat het klopt. Hopelijk schudden we dan meteen die tractor af. Met een felle trap op het gaspedaal slaat hij af.

De tractor neemt ook de bocht.

Het houdt maar niet op met plenzen. De voorruit is bezaaid met

fluitenkruidblaadjes, die als sneeuw door de piepende wissers op een hoop worden geveegd. Onder het frisse katoen van Lorna's jurk begint haar hart wat sneller te slaan.

Ook al kan ze weinig zien door de beekjes die over het raam stromen, ze weet dat de bosrijke valleien, de krekens en verlaten baaitjes van het schiereiland Roseland achter het glas liggen. Voor haar gevoel rijzen ze al op, daar in de mist. Ze herinnert zich deze wegen uit haar kindertijd – ze gingen haast elke zomer naar Cornwall – en hoe de zeewind de auto in waaide om de laatste kleverige restjes van het smerige Londen en de lichte spanning van haar moeders gezicht weg te blazen.

Haar nerveuze moeder had haar hele leven aan slapeloosheid geleden en de kust leek de enige plek te zijn waar ze rust vond. Als klein meisje vroeg Lorna zich weleens af of er in Cornwall mysterieuze bedwelmende dampen rondwervelden, zoals op het papaverveld in *The Wizard of Oz*. Nu fluistert een stemmetje in haar hoofd dat er misschien familiegeheimen rondwervelen, maar ze besluit die gedachte voor zich te houden.

‘Weet je wel zeker dat dat oude krot echt bestaat, Lorna?’ Jon heeft zijn armen recht en stijf aan het stuur, zijn ogen zijn rood van inspanning.

‘Het bestaat echt.’ Ze strijkt haar lange donkere haar bij elkaar en draait het in een hoge knot. Een paar lokjes ontsnappen, vallen als franje in haar bleke nek. Ze voelt zijn brandende blik: Jon is wild van haar nek, de zachte babyhuid net onder haar oor.

‘Vertel nog eens hoe het zat.’ Hij richt zijn ogen weer op de weg. ‘Een of ander landgoed waar je met je moeder bent geweest toen jullie hier op vakantie waren, toch?’

‘Klopt.’ Ze knikt enthousiast.

‘Je moeder hield van zulke grandeur, dat weet ik.’ Hij frons in de spiegel. De regen vormt nu rimpelende zilveren lakens. ‘Maar hoe weet je dat het dit adres is?’

‘Ik kwam het op internet tegen, op een site met trouwlocaties. Ik

herkende het direct.' Er is al heel veel vervaagd – de hyacinttonen van haar moeders favoriete parfum, het felle klakken van haar tong als ze haar leesbril zocht – maar de afgelopen weken zijn juist andere herinneringen, lang vervlogen en schijnbaar lukraak, opvallend helder naar boven gekomen. Waaronder deze. 'Mama die naar dat enorme huis wees. Het ontzag in haar blik. Het is min of meer blijven hangen.' Terwijl ze de diamanten verlovingsring om haar vinger ronddraait, borrelen er nog meer beelden op. Een rozegestreepte papieren zak met toffees, zwaar in haar hand. Een rivier. 'Ja, ik weet bijna zeker dat het hetzelfde huis is.'

'Bijna?' Jon schudt zijn hoofd en lacht, zo'n diepe buiklach die tegen zijn ribben rommelt. 'God, ik moet wel heel erg veel van je houden.'

In aangename stilte rijden ze een poosje verder, Jon in gedachten verzonken. 'Morgen is de laatste dag, schat.'

'Ik weet het.' Ze zucht, vindt het geen prettig vooruitzicht terug te keren naar de benauwde, overvolle stad.

'Misschien wilde je nog iets doen wat niets met de bruiloft te maken heeft?' Zijn toon is ontwapenend teder.

Ze glimlacht en kijkt hem vragend aan. 'Ja hoor. Wat dan?'

'Nou ja, is er geen plek waar je... iets bijzonders mee hebt?' De woorden komen er stroef uit. Hij schraapt zijn keel, kijkt opzij.

Lorna weigert zijn blik te ontmoeten. Ze haalt de knot los en laat haar haren weer los vallen, zodat het haar rode wangen verbergt. 'Niet echt,' mompelt ze. 'Ik wil alleen Pencraw zien.'

Met een zucht schakelt Jon naar een andere versnelling, en hij laat het onderwerp varen. Lorna veegt het geschetste huis van het beslagen raam en tuurt door de vrijgekomen patrijspoort naar buiten, haar neus tegen het koude glas, verstrikt in haar eigen gedachten.

'En? Hoe zijn de beoordelingen?' vraagt hij.

Ze weifelt. 'Tja, er zijn eigenlijk geen beoordelingen.'

Hij trekt een wenkbrauw op.

'Maar ik heb een levend mens aan de telefoon gehad, de persoon-

lijke assistente van de vrouw des huizes of zoiets. Endellion heet ze.'

'Wat is dat nou voor naam?'

'Cornisch.'

'Gebruik je dat overal als smoes voor?'

'Ja, ja.' Lorna lacht, haalt haar voeten uit haar zilveren teenslippers en legt ze op het harde grijze dashboard, blij met de witte streepjes op haar gebruikte huid en het feit dat de poederroze nagellak niet afbladdert. 'Ze legde uit dat het een privéwoning is. Dit is het eerste jaar dat ze het verhuren. Vandaar nog geen beoordelingen. Maar het is niet louche, dat beloof ik.'

Hij glimlacht. 'Jij bent soms zo onnozel.'

'En jij bent soms zo verdomde cynisch, schat van me.'

'Realistisch noem ik dat.' Hij kijkt in de spiegel en zijn blik verhardt. 'Jezus.'

'Wat?'

'Die monstertractor. Veel te dichtbij.'

Lorna verstart in haar stoel, draait een haarplukje rond haar vinger. De tractor is inderdaad onheilspellend breed voor de smalle weg die is omzoomd met muren van massief steen en overkapt met verstrengelde boomkruinen, waardoor het eerder een tunnel lijkt. Ze plant haar voeten weer op de bodem van de auto.

'Bij het eerstkomende weilandhek probeer ik te keren,' zegt Jon na nog een paar gespannen minuten.

'Ah, toe nou...'

'Het is te gevaarlijk, Lorna.'

'Maar...'

'Troost je maar met het idee dat het vast hetzelfde is als met al die andere adressen, gewoon een B&B die het erop waagt. Een armoedig congrescentrum. En als het wel wat is, kunnen we het ons toch niet veroorloven.'

'Nee, we moeten erheen.' Ze wikkelt de haarlok zo strak dat haar vingertop wordt afgekneld. 'Mijn intuïtie zegt dat dit het is.'

'Jij altijd met je intuïtie.'

‘Bij jou ging ik ook op mijn intuïtie af.’ Net op het moment dat ze haar hand op zijn knie legt, spannen zijn spieren aan doordat hij abrupt op de rem trapt.

Het gebeurt allemaal in een flits: het gekrijs van rubberen banden, de slip naar links, de donkere vorm die over de weg de struiken in duikt. Gevolgd door een afgrijselijke stilte. Kletterende druppels op het dak.

‘Lorna, gaat het?’ Hij strijkt even over haar wang.

‘Ja, ja, prima.’ Ze haalt haar tong langs de binnenkant van haar mond en proeft de metaalachtige smaak van bloed. ‘Wat was dat nou?’

‘Een hert. Vast gewoon een hert.’

‘O, godzijdank. Geen mens.’

Hij fluit zachtjes. ‘Dat scheelde maar een haar. Gaat het echt wel?’

Gebons op Jons portier. Harige knokkels, rauwe rode huid. De tractorbestuurder is een druipende berg oranje parka.

Jon draait aarzelend het raampje omlaag. ‘Sorry dat ik zo hard remde, man.’

‘Verrekte herten.’ Er verschijnt een gezicht zo verweerd als het landschap zelf. De man tuurt langs Jon heen en fixeert zijn doffe blik op Lorna. Een blik waarin doorschemert dat hij niet veel tengerere tweeëndertigjarige brunettes in gele zomerjurkjes tegenkomt. Een blik waarin doorschemert dat hij überhaupt niet veel vrouwen tegenkomt.

Lorna probeert naar hem te glimlachen maar haar mondhoeken zijn verkrampd. Ze heeft eerder de neiging in tranen uit te barsten. Het dringt tot haar door dat het bijna op een ramp was uitgelopen, wat des te tegenstrijdiger is omdat ze op vakantie zijn. Op vakantie heeft ze zich altijd onsterfelijk gevoeld, zeker met Jon erbij, die zich beschermend opstelt, stiekem best verstandig is en gebouwd als een blok beton.

‘Ze komen door gaten in de omheining. Een maand terug nog een ongeval veroorzaakt.’ De man blaast een mufte vlaag adem de krappe

auto in. ‘Twee compleet in de prak, een paar meter verderop. Die rotbeesten zijn losgeslagen.’

Jon draait zich naar Lorna toe. ‘Iemand probeert ons iets duidelijk te maken. Zullen we er maar een punt achter zetten?’

Ze voelt de trilling in zijn vingers, beseft dat ze niet moet door-drammen. ‘Oké.’

‘Kijk niet zo. We komen een andere keer wel terug.’

Nee, ze komen niet meer terug, dat weet ze. Ze wonen hier te ver vandaan. Ze hebben het veel te druk. Ze werken te hard. Jon moet straks thuis meteen weer aan de slag in het familiebedrijf, voor een langdurig bouwproject met poenerige penthouses in Bow, en voor haar komt de eerste schooldag in september in razend tempo dichterbij. Nee, het is allemaal te ingewikkeld. Ze komen hier niet meer terug. Bovendien is Cornwall onpraktisch. Het is duur. Het vergt te veel van hun gasten. Het vergt te veel van Jon. Haar vader. Haar zus. Ze gaan er alleen maar in mee omdat ze het zielig vinden dat ze ma-ma kwijt is, dat snapt ze heus wel.

‘Je ziet niet veel verkeer hier. Waar willen jullie heen?’ vraagt de tractorbestuurder terwijl hij in zijn stierennek krabt. ‘Jullie hebben er in elk geval een fraaie dag voor uitgekozen.’

‘We zijn op zoek naar een of ander oud landhuis.’ Jon graaft door het dashboardkastje, op zoek naar iets met suiker tegen het beven. Hij vist een stokoud muntsnoepje op, half uit de verpakking. ‘Pencraw Hall?’

‘O.’ Het gezicht van de man trekt zich terug in de spelonk van zijn capuchon.

Lorna merkt hoe hij op de naam reageert en schiet rechtop. ‘Kent u dat?’

Een kort knikje. ‘Black Rabbit Hall.’

‘O, nee, sorry, we zijn op zoek naar Pencraw Hall.’

‘Hier noemen we het Black Rabbit Hall.’

‘Black Rabbit Hall.’ Lorna laat het over haar tong rollen. Het heeft wel iets, die naam.

‘Jullie staan praktisch op de oprijlaan.’

Lorna draait zich opgetogen naar Jon toe, het bijna catastrofale ongeluk op slag vergeten.

‘Eerstvolgende bocht – laatste kans om hieraf te komen – dan zit je op hun akkerland, of wat ervan over is. Nog een krappe kilometer doorrijden en je bent er. Je ziet het bord vanzelf. Of vanzelf, er groeien struiken overheen. Je moet wel opletten.’ Hij staart weer naar Lorna. ‘Maffe plek. Waarom willen jullie daarheen? Als ik zo vrij mag zijn.’

‘Tja...’ Lorna haalt adem om van wal te steken.

‘We willen kijken of het geschikt is voor een bruiloft,’ antwoordt Jon voordat ze iets kan zeggen. ‘Althans, dat wilden we.’

‘Een bruiloft?’ De ogen van de man puilen uit. ‘Krijg nou wat.’ Hij kijkt van Lorna naar Jon en weer terug. ‘Luister, jullie lijken me aardige lui. Niet van hier, hè?’

‘Londen,’ mompelen ze tegelijk.

De man knikt alsof dat alles verklaart. Hij pakt het omlaag gedraaide raampje vast en zijn vingers creëren een dikke handschoen van condensatie op het glas. ‘Als je het mij vraagt, is Black Rabbit Hall niet geschikt voor een bruiloft.’

‘O. Waarom niet?’ vraagt Lorna, die meteen weer ontmoedigd raakt. Ging die kerel maar weg.

Hij fronst, lijkt te overwegen hoeveel hij ze kan toevertrouwen. ‘Het is nergens geschikt voor. De huizen hier worden weggevreten door het weer als je er geen geld in blijft pompen. En in dat huis is al tijden geen cent meer gepompt.’ Hij bevochtigt zijn gebarsten lippen met zijn tong. ‘Het schijnt dat de hortensia’s dwars door de balzaalvloer heen groeien, dat er allerlei rare dingen gebeuren.’

‘O... heerlijk.’

Jon rolt met zijn ogen en smooit een lach. ‘Moedig haar nou niet aan.’

De tractorbestuurder kijkt verbijsterd. ‘Nou, ik moet weer eens verder. Wees voorzichtig, hè?’

Ze zien hem wegstampen, horen de metalen karteltreden dreunen als hij de cabine in klautert. Lorna twijfelt wat ze ervan moet denken.

Jon niet. 'Hou je vast. Let jij op overstekende Bambi's. Ik rij achteruit naar het kruispunt. We gaan terug naar de bewoonde wereld, een koud biertje drinken. Het wordt tijd.'

Lorna pakt zijn arm beet, hard genoeg om te laten merken dat ze het meent. 'Het is idioot om het nu alsnog op te geven. Dat weet jij ook wel.'

'Je hebt die vent toch gehoord.'

'We moeten het met eigen ogen zien, al was het maar om het van de lijst te kunnen schrappen.'

Hij schudt zijn hoofd. 'Mijn gevoel zegt van niet.'

'Jij altijd met je gevoel,' imiteert ze zijn eerdere opmerking in een poging hem aan het lachen te maken. 'Toe nou. Het is juist de locatie die ik het liefst wilde zien.'

Hij trommelt met zijn duimen op het stuur, bepaalt zijn positie. 'Dan heb ik wel wat van je tegoed.'

Lorna leunt over de handrem heen en drukt haar mond op zijn warme, stoppelige wang. Hij ruikt naar seks en volkorenbiscuitjes. 'Wat kan ik daar nou op tegen hebben?'

Even later verlaat het rode Fiatje de weg en rolt als een bloeddruppel de natte groene oprijlaan op. Het gewelf van boomkruinen achter hen sluit zich.